

2

Життя — як мрія

Міріам

Лише початок другої милі, а вже здається, наче вона зараз помре від задишки. Міріам хапала повітря судомними ковтками, та як би глибоко не вдихала, ніяк не могла вгамувати серцебиття. За останні шістнадцять хвилин вона з тисячу разів перевірила свій фітнес-трекер — як узагалі могло спливити лише шістнадцять хвилин?! — і трохи переживала, що показники пульсу у 165 ударів за хвилину можуть її вбити. Це зробило б її єдиною жінкою у всьому Гринвічі, чи, може, і у всьому світі, що померла після того, як пробігла — а якщо вже бути зовсім чесною, то пройшла — одну-єдину нещасну милю за 16 хвилин.

Але ж вона вийшла на пробіжку! Хіба не про це цвенькають усі велнес-блогери та мотиваційні письменники? *Не гризи себе за неідеальність, просто вийди на пробіжку! Просто вийди — і ти вже перемогла! Не чекай ідеальних результатів, те, що ти вийшла — вже результат!*

— Придурки! — пробурмотіла вона, видихаючи великі клубні пари у морозне січневе повітря. Змусити себе бігати

о сьомій ранку першого січня — це не просто перемога, це — тріумф.

— Доброго ранку! — пробігаючи повз Міріам, гукнула якась жінка, перелякавши її мало не до зупинки серця, чи того, що від нього лишилося.

— Привіт! — гукнула у відповідь Міріам. Жінка бігла, немов чорна газель: легінси «Лулулемонси» з вишуканими сітчастими вставками (дуже круті й водночас невидимовно холодні), приталений чорний пуховик до середини нульових стегон, чорні кросівки «Найкі» та якась простенька шапочка з милим помпоном. Вона мала безкінечні ноги й такі пружні сідниці, що під ними не втрималася б і невидимка, не те що щітка для волосся, яку Міріам одного разу — от же ж чорт! — запхала під ліву сідницю.

Міріам перейшла на ходу, та перш ніж вона встигла хоч трохи відновити самовладання, двоє жінок в пригломшливому одязі пробігли назустріч по той бік вулиці. Золотистий ретривер весело дріботів на повідку у панянки в модному рожевому пуховичку, а її супутниця в куртці кольору хакі вела шоколадного лабрадора. Вся ця процесія рухалася доволі швидко й нагадувала пересувну різдвяну листівку.

— З Новим роком! — гукнула власниця ретривера, минаючи Міріам.

— І вас, — пробурмотіла вона, втішена, що це не був хтось із знайомих. Не те щоб вона встигла перезнайтися з багатьма місцевими мамами за ті п'ять місяців, відколи вони переїхали — якраз вчасно: близнюки пішли у садок, а Бенджамін — у другий клас нової державної школи. Якщо не рахувати коротких вітань з деякими мамами біля школи двічі на день, їй не вдалося завести

широке коло знайомих. Пол казав, що у багатих районах так завжди — люди поховалися у своїх великих будинках, де є все, що їм тільки може знадобитися, варто лишень піднятися чи опуститися сходами: спортзали, кінотеатри, пивниці і столи для дегустацій. Няні граються з дітьми, тож навіть діти не ходять одне до одного в гості. Домоправительки займаються закупамі. Усе роблять спеціально навчені люди — від стрижки моріжка до чистки басейну чи заміни лампочок.

Коли Міріам зайшла до передпокою, її зустрів хмільний запах палаючого дерева, а швидкий погляд у вітальню підтвердив: чоловік прочитав її думки й бажання посидіти біля каміна. Саме це вона найбільше любила у житті за містом: вогонь у каміні зранку. Звичайні бляклі ранки з відблесками полум'я у каміні ставали такими затишними, а дитячі щічки ще милішими, ніж завжди.

— Мама вдома! — стоячи у піжамі на бильці канапи та розмахуючи цілком справжнім на вигляд мечем, гукнув п'ятирічний Метью (він страшенно любив зброю).

— Мамо, Метью не дозволяє мені гратися мечем, а ми маємо ділитися! — Мейзі, сестра-близнючка, виповзла з-під столу, де вона так любила ховатися.

— Мам, скажи пароль, я хочу купити Гелліон, — попросив Бенджамін, не відриваючи погляду від поцупленого айпеда Міріам.

— Не скажу, — відповіла вона. — А хто тобі взагалі дозволив узяти айпед? Жодних ігор. Ти ж пам'ятаєш, що зараз «час для сім'ї»?

— Ну хоч пальчик приклади! Будь ласка? Джеймсон каже, що це найкрутіша гра, в яку він коли-небудь грав. Чому йому можна, а мені ні?

— Бо його мама добріша за мене, — відповіла Міріам, намагаючись поцілувати сина у маківку, перш ніж він випручається і втече.

Пол стояв біля плити у фланелевих піжамних штанях та флісовому светрі і старанно перевертав млинці на пательні.

— Я вражений, — сказав він. — Не уявляю, як ти сьогодні змусила себе вийти на пробіжку.

Міріам не могла не думати, який він усе-таки привабливий, навіть попри ранню сивину. Пол був лише на три роки старший за неї, але сивина додавала йому зайвий десяток.

Міріам охопила долонями складки на талії:

— Ось так змусила.

Пол перекинув останній млинець на тарілку — вийшла башта заввишки з десяток млинців, та вимкнув вогонь під пательнею.

— Ти прекрасна така, як є, — сказав він механічно. — Ось, візьми млинець.

— Нізащо. Я не для того пережила двадцять хвилин абсолютного пекла, щоб за хвилину все спаплюжити млинцями.

— Вони готові, тату? Готові? Готові?

— А можна млинці полити збитими вершками?

— І морозивом?

— Я не хочу з чорницями!

За мить усі троє дітлахів зібралися навколо столу, страшенно збуджені. Міріам намагалася не зважати на жахливий розгاردіаш навколо, а сконцентруватися на доброті чоловіка та втісі дітей, однак це було непросто. Розсипане по всьому столу борошно, бризки олії повсюди, а на підлозі — шоколадні краплі та чорниці.

— Хтось хоче йогурту чи фруктового салату? — запитала вона, дістаючи все це з холодильника.

— Тільки не я! — з повними ротами вигукнули діти в унісон.

«Еге ж, я теж не хочу», — подумала Міріам, набираючи ложкою йогурт. Вона піднесла ложку до рота й одразу виплюнула в раковину. Йогурт зіпсувався, навіть солодкий смак полуниці не замаскував гіркоти. Вона викинула повний стаканчик у сміттєве відро й подумала, що варто, мабуть, зварити яйця. Вона навіть надгризла один з тих хлібців із клітковини, які радше скидаються на картон, аніж на хліб, але більше двох разів так і не змусила себе вкусити.

— Зовсім трішки, — пробурмотіла про себе, підхопивши з тарілки млинець із шоколадними краплями та відправляючи його до рота.

— Хіба вони не смачнющі, мамо? Хочеш скуштувати зі збитими вершками? — запитав Бенджамін, розмахуючи упаковкою з вершками, немов трофеєм.

— Так, будь ласка, — сказала вона та простягнула шматочок млинця, щоб син намастив його вершками. До біса. Вона подавала гідний приклад своїй доньці, що їжа — не ворог. Головне — знати міру. Жодних розладів харчування в цьому домі. Вона поклала капсулу з кавою у кавоварку, коли почула, як Пол вилаявся.

— От лайно!

— Тату, не лайся! — сказала Мейзі, точнісінько як Міріам. — Тато сказав погане слово. Тато сказав «лайно».

— Ну вибачте, — пробурмотів він, не відриваючи погляду від газети, яку Міріам поклала на стіл. — Міріам, поглянь лишень.

— Хвилинку. Хочеш кави?

— Вже, ходи сюди вже.

— Що там, татку? Що там у газеті?

— Ось, візьми ще млинець, — відказав Мейзі Пол, передаючи газету Міріам.

Внизу першої сторінки красувався заголовок:

«Матері ЗА водіння у стані сп'яніння! Дружина сенатора п'яна за кермом. З дітьми у машині!»

— От лайно!

— Мамо! Ти сказала «лайно»!

— Тату, мама сказала погане слово!

— Лайно-лайно-лайно, — став наспівувати Метью.

— Хто хоче подивитися кіно? — запитав Пол. — Бенджаміне, ходіть униз та поставте собі «Бєбі-бос». Поки діти бігли сходами, чулися звуки божевільної колотнечі, а за кілька секунд настала благословенна тиша.

— Цього не може бути, — промовила Міріам, вдивляючись у фото своєї шкільної подруги. Вони разом навчалися останній рік старшої школи у Парижі, де Кароліна працювала моделлю і вчила англійську, а Міріам була змушена поїхати з батьками, яких командували в Париж на роботу. — Кароліна такого б ніколи не втнула.

— Ну не знаю, ось тобі чорним по білому написано: «Не пройшла тест на тверезість. На задньому сидінні порожні пляшки з-під спиртного. Відмовилася дихати в трубку аналізатора. І в машині п'ятеро дітей, зокрема її син.»

— Це просто неможливо, — сказала Міріам, — пробігаючи очима статтю. — Тільки не Кароліна, яку я знаю.

— Скільки часу сплило з вашої останньої зустрічі? Може, вона змінилася? Не думаю, що дуже легко постійно

жити на прицілі суспільної уваги, як вони зараз живуть із чоловіком.

— Вона була обличчям бренду «Лореаль» упродовж десяти років! Мегамодель, куди там супермоделям. Не думаю, що її турбує увага публіки.

— Ну знаєш, бути дружиною сенатора Сполучених Штатів — це зовсім інше. А надто коли він планує балотуватися у президенти. Тут увага зовсім іншого стибу.

— Мабуть. Не знаю. Я їй зателефоную. Цього просто не може бути.

— Та ви вже кілька місяців не спілкувалися, — Пол сьорбнув кави.

— Це не має значення! — Міріам зрозуміла, що майже кричить, і стишила голос. — Ми знаємо одна одну з підліткового віку.

Пол примирливо звів догори руки.

— Скажи їй, що я хвилююся за неї. Піду погляну, як там монстри.

У телефоні пролунало п'ять довгих гудків, а потім увімкнувся автовідповідач.

«Привіт! Це Кароліна. Зараз я не можу прийняти ваш дзвінок, але якщо ви залишите повідомлення, я передзвоню вам, щойно зможу. Бувайте.»

— Ліно? Це я, Міріам. Бачила той огидний заголовок і хочу з тобою поговорити. Я не повірила в це ані на мить, і ніхто з твоїх знайомих, упевнена, теж не вірить. Передзвони мені, як це почуєш, добре? Люблю тебе. Папа.

Міріам натиснула «відбій» та подивилася на екран, прагнучи, щоб на ньому висвітилося ім'я Кароліни. Але почула знизу крик — справжній крик болю, не

«я-ненавиджу-свого-брата» крик, і не «моя-черга» крик. Міріам глибоко вдихнула і встала, щоб піти на розвідку.

Рік тільки-но почався, а вже з упевненістю можна було сказати, що він буде жахливий. Міріам підхопила з тарілки охололий млинець і спустилася сходами. Їй раптом подумалося, що 2018 рік може взяти всі новорічні обітниці та запхати собі в дупу.